

De frihetliga kommunisternas organisationsplattform

Dielo Trouda-gruppen

1926-06-20

Innehåll

FÖRORD	4
FÖRETAL	6
DE FRIHETLIGA KOMMUNISTERNAS ORGANISATORISKA PLATTFORM	9
ALLMÄN AVDELNING	10
1. KLASSKAMP - DESS ROLL OCH MENING	11
2. NÖDVÄNDIGHETEN AV EN VÅLDSAM SOCIAL REVOLUTION	13
3. ANARKISM OCH FRIHETLIG KOMMUNISM	15
4 DEMOKRATINS FÖRNEKANDE	17
5. FÖRNEKANDE AV STATEN OCH MYNDIGHET	19
6. MASSORNAS ROLL OCH ANARKISTERNAS ROLL I DEN SOCIALA KAMPEN OCH I DEN SOCIALA REVOLUTIONEN	21
7. ÖVERGÅNGSPERIODEN	24
8. ANARKISM OCH SYNDIKALISM	26
KONSTRUKTIV AVDELNING	28
PROBLEMET MED DEN SOCIALA REVOLUTIONENS FÖRSTA DAG	29
PRODUKTION	30

KONSUMTION	31
LANDSBYGDEN	32
REVOLUTIONENS FÖRSVAR	33
ORGANISATORISK AVDELNING	35
PRINCIPERNA FÖR ANARKISTISK ORGANISERING	36
1. TAKTISK ENHET	37
2. TAKTISK ENHET ELLER DEN KOLLEKTIVA HANDLINGSMETODEN	38
3. KOLLEKTIVT ANSVAR	39
4. FEDERALISM	40

FÖRORD

Denna skrift skrevs 1926 av en grupp exil-ryska anarkister i Paris. Gruppen, som samlats kring tidskriften *Dielo Trouda*, hade alla bittra erfarenheter från den Ryska revolutionen, framförallt från kampen i Ukraina där proletariatet fick slåss på två fronter- mot kontra-revolutionärer och bolsjevikerna.

Men denna skrift handlar inte om bolsjevikernas svek mot revolutionen. Det finns högre av böcker som angriper Lenin och Trotskij men vad gjorde egentligen anarkisterna? Bortsett från den anarkistiska proletära Mahkno-rörelsen i Ukraina tycks anarkisternas organiserade deltagande i detta sekels största händelse vara ganska pinsamt. De Frihetliga Kommunisternas Organisationsplattform tar sig an de problem som anarkister måste lösa för att kunna utgöra ett trovärdigt alternativ.

Plattformen, trots att den är en grundläggande text för den anarkokommunistiska traditionen, har varit omöjlig att få tag på i Sverige. Den gavs ut i en begränsad upplaga av UPA på 1970-talet, men har sedan dess inte funnits tillgänglig. Eftersom det är ett principiellt viktigt dokument, både historiskt och ideologiskt, ger vi nu ut den. Vi hoppas att texten kommer leda till en nödvändig debatt inom den frihetliga rörelsen.

Arbetarfront Hösten 1993

FÖRETAL

Det är synnerligen karaktäristiskt att den anarkistiska rörelsen förblivit svag och ofta framscått som en liten händelse, en episod, och inte som en betydande faktor i historien om arbetarklassens kamp. Detta trots styrkan och den obestriddliga positiva karaktären hos frihetliga idéer, trots rättframheten i anarkisternas sätt att oförskräckt möta den sociala revolutionen, trots heroismen och de otaliga offer som anarkisterna lidit i kampen för den frihetliga kommunismen.

Denna motsägelse mellan det positiva och obestriddliga innehållet i frihetliga idéer och det förfärliga tillstånd som den anarkistiska rörelsen befinner sig i, har sin förklaring i en mängd orsaker, vilka den viktigaste är frånvaron av organisatoriska principer och praxis i den anarkistiska rörelsen.

I alla länder representeras anarkiströrelsen av flera lokala organisationer, som förespråkar motsägande teorier och praxis, utan perspektiv för framtiden och ett fortlöpande militant arbete. De försvinner vanligen, ofta utan att lämna det minsta spår efter sig.

På det hela tagen kan ett sådant tillstånd för den revolutionära anarkismen bara beskrivas som "kronisk allmän disorganisation".

Likt pest infördes denna disorganisering i den anarkistiska rörelsens organism och har drabbat den i decennier.

Inte desto mindre är det otvivelaktigt att denna disorganisering har sitt ursprung i en del teoretiska lyten, framför allt i en falsk tolkning av principen om individualismen i anarkismen. Denna teori förväxlas alltför ofta med frånvaro av allt ansvar. De som älskar att förfäktas "jaget", uteslutande med tanke på personliga nöjen, hänger sig envist fast vid det kaotiska stadiet i den anarkistiska rörelsen och hänvisar vid dess försvar till anarkismens oföränderliga principer och dess lärofäder.

Men de oföränderliga principerna och lärofäderna har visat oss precis motsatsen.

Kringspriddhet är ruinerande, en fast förening är tecken på liv och utveckling. Denna lag för samhällskamp gäller lika mycket klasser som organisationer.

Anarkismen är inte en vacker utopi, inte heller en abstrakt filosofisk idé, den är en social rörelse hos de arbetande massorna. Av denna orsak måste den samla sina krafter i EN ORGANISATION, STÄNDIGT AGITERANDE, SOM DET KRÄVS AV VERKLIGHETEN OCH KLASSKAMPENS STRATEGI.

"Vi är övertygade", sa Krapotkin, "att bildandet av en anarkistisk organisation i Ryssland inte alls inverkar menligt på den gemensamma revolutionära uppgiften, utan tvärtom är önskvärd och användbar i allra högsta grad." (Företal till Bakunins "Pariserkommunen", 1892.)

Inte heller Bakunin själv motsatte sig tanken på en allmän anarkistisk organisation. Hans strävan till organisering, liksom hans handlande i första Internationalen, ger oss tvärt om rätt i att se honom som en aktiv anhängare av just en sådan organisation.

Allmänt sett bekämpade alla aktiva anarkister all spridd aktivitet och strävade efter en anarkistisk rörelse, sammansvetsad genom enhet i mål och medel.

Det var under den Ryska revolutionen 1917 som behovet av en allmän organisation kändes djupast och viktigast. Det var under denna revolution som den frihetliga rörelsen visade upp som mest av sekterism och förvirring. Frånvaron av en allmän organisation drev många aktiva militanta anarkister till bolsjevikernas led. Denna frånvaro är också anledningen till att många andra av dagens kämpar förblir passiva och avstår från att använda sin styrka, som ofta är högst betydlig.

Vi har ett väldigt behov av en organisation, som samlar majoriteten av deltagarna i den anarkistiska rörelsen och i anarkismen hävdar en ALLMÄN OCH TAKTISK OCH POLITISK LINJE, som skulle tjäna som en ledstjärna för hela rörelsen.

Det är dags för anarkismen att lämna disorganisationens trask, att sätta stopp för det ändlösa vankelmodet i de viktigaste taktiska och teoretiska frågorna, att resolut sätta sig i rörelse mot ett klart definierat mål, och att driva en ORGANISERAD KOLLEKTIV PRAKTIK.

Men, det räcker inte att slå fast det livsviktiga behovet av en sådan organisation, det är också nödvändigt att fastslå en metod för att skapa den.

Vi förkastar, som teoretiskt och praktiskt befängd, idén att skapa en organisation efter "syntes"-receptet, det vill säga att återförena representanter för olika anarkistiska tendenser. En sådan organisation skulle, sedan den införlivats olika teoretiska och praktiska element i sig, bara vara en mekanisk församling av individer, vilka

var och en har sin mening om alla den anarkistiska rörelsens frågor, en församling som oundvikligen skulle splittras efter att ha stött på verklighetens grund.

Den anarkosyndikalistiska metoden löser inte problemet med en anarkistisk organisation, ty den ger inte företräde för detta problem, endast intresserad som den är av att tränga in i och få styrka från industriproletariatet.

Hur som helst, mycket kan inte uppnås på detta område, inte ens för att få fotfäste, om det inte finns en allmän anarkistisk organisation.

Den enda metod som leder till en lösning på problemet med en allmän organisation är, enligt vår åsikt, att uppbåda aktiva kämpande anarkister till en bas med exakta ståndpunkter, teoretiska, taktiska och organisatoriska, det vill säga den mer eller mindre perfekta grundvalen, ett ENHETLIGT PROGRAM. Utarbetandet av ett sådant program är en av huvuduppgifterna som tvingats på anarkisterna genom den sociala kampen under senare år. Det är denna uppgift som grupper med ryska anarkister i exil ägnat en stor del av sina krafter.

Den "organiserade plattformen" här nedan utgör en skiss, ett skelett till ett sådant program. Det måste tjäna som det första steget framåt för att samla frihetliga krafter till ett enda aktivt revolutionärt kollektiv, som kan kämpa: Anarkisternas Förening.

Det råder inga tvivel om att det finns luckor i denna plattform. Den har luckor, som alla nya, praktiska steg av någon betydelse. Det är möjligt att vi missat viktiga ställningstaganden, eller att andra behandlats felaktigt, eller att ännu andra är för detaljerade eller upprepade. Allt detta är möjligt, men inte av någon vital betydelse. Vad som är viktigt är att lägga grunden till en allmän organisation, och det är detta mål som uppnås, i viss mån, genom denna plattform.

Det är en uppgift för hela kollektivet, Anarkisternas Förening, att bredda den, fördjupa den, att göra den till en bestämd plattform för hela anarkiströrelsen.

På en annan nivå hyser vi heller inga tvivel. Vi förutsätter att flera representanter för individualism och kaotisk anarkism kommer att attackera oss, med fradgan i munnen, och anklaga oss för brott mot anarkistiska principer. Men vi vet, att de individualistiska och kaotiska elementen med parollen "anarkistiska principer" menar politisk likgiltighet och frånvaro av allt ansvar, som har orsakat mycket djupa splittringar i vår rörelse, och som vi kämpar med all vår energi och förbittring mot. Det är därför som vi lungt kan ignorera attackerna från detta läger.

Vi hoppas på andra kämpande, på dom som förblir trogna anarkismen, dom som har erfarit och lidit av den anarkistiska rörelsens tragedi, och smärtsamt letar efter en lösning.

Vidare hoppas vi på de unga anarkister som fötts i den ryska revolutionens anda och från början hamnat mitt i konstruktiva problem, och som säkert kommer att kräva att positiva och organisatoriska principer förverkligas i anarkismen.

Vi inbjuder alla ryska anarkistiska organisationer utspridda i olika länder i världen, och även isolerade militanta anarkister, att förena sig på basis av en gemensam organisatorisk plattform.

Låt denna plattform tjäna som den revolutionära ryggraden, den samlande punkten för alla kämpande i den ryska anarkistiska rörelsen! Låt den bilda grunderna till Anarkisternas Förening!

Länge leve hela världens arbetares sociala revolution!

Dielo Trouda Gruppen Paris den 20 Juni 1926

**DE FRIHETLIGA KOMMUNISTERNAS
ORGANISATORISKA PLATTFORM**

ALLMÄN AVDELNING

1. KLASSKAMP - DESS ROLL OCH MENING

Det finns inte en enda mänsklighet. Det är en mänsklighet i klasser. Slavar och härskare.

Likt alla de samhällen som föregått den, är det borgeliga kapitalist-samhället i vår tid inte "en mänsklighet". Det är uppdelat i två mycket avlägsna läger, skilda åt socialt genom sin situation och sina sätt att fungera, proletariatet (i dess vidare bemärkelse) och bourgeoisin.

Proletariatets roll är och har varit i århundraden att bära bördan av fysiskt, plågsamt arbete från vilket frukterna tillfaller, inte dem, men en annan, privilegierad klass som äger egendom, auktoritet och kulturprodukterna (vetenskap, utbildning, konst); bourgeoisin. Det sociala slaveriet och utsugningen av de arbetande massorna bildar grunden för det moderna samhället står på, som detta samhälle inte skulle kunna leva vidare utan.

Detta födde en ännu pågående klasskamp, som ibland fick en öppen våldsam karaktär, och ibland liknade ett långsamt och knappast påtagligt förlopp, men alltid på väg mot att omvandla samhället till ett samhälle som speglar behoven, kraven och synen på rättvisa hos arbetarna.

På det sociala området innebär all mänsklig historia en obruten kedja av strider utkämpade av de arbetande massorna för sina rättigheter, frihet och ett bättre liv. I det mänskliga samhällets historia har denna klasskamp alltid varit den främsta faktorn som bestämt formen och mönstret hos dessa samhällen.

Det sociala och politiska styret i alla stater är framför allt produkten av klasskamp. Det grundläggande mönstret i varje samhälle visar oss i vilket skede klasskampen befinner sig i. Den minsta ändring i den väg som slaget mellan klasserna tagit, i de inbördes olika ställningar som de olika styrkorna i klasskampen intagit, åstadkommer fortlöpande förändringar i världen och mönstret hos samhället.

Sådan är den allmänna, universella omfattningen och meningen hos klasskampen i klasssamhällets liv.

2. NÖDVÄNDIGHETEN AV EN VÅLDSAM SOCIAL REVOLUTION

Principen om slaveri och utsugning av massorna med våld utgör det moderna samhällets grund. Alla ytt-ringar av dess existens; ekonomin, politiken, sociala förhållanden, vilar på klass-våld, för vilket de tjänande verktygen är: Myndigheterna, polisen, armén, domstolsväsendet. Allting i detta samhälle, varje företag taget för sig likaså hela statssystemet, är ingenting annat än kapitalismens bålverk. Därifrån kan de hålla ett ständigt vakande öga på arbetarna, där har de alltid redo krafter som är avsedda att slå ner alla de rörelser ho arbetarna som hotar grundvalen eller ens lugnet i detta samhälle.

På samma gång håller systemet i detta samhälle avsiktligt de arbetande massorna i ett tillstånd av likgiltighet och andligt stillastående; det förhindrar med våld att deras moraliska och intellektuella nivå höjs, för att lättare hålla dem i schack.

Det moderna samhällets framsteg; Den tekniska utvecklingen av kapital och fulländningen av dess politiska system, stärker de härskande klassernas makt och gör kampen mot dem allt svårare. På så sätt skjuter de upp det avgörande ögonblicket för arbetarnas frigörelse.

Analysen av det moderna samhället leder oss till slutsatsen att det enda sättet att omskapa det kapitalistiska samhället till ett samhälle av fria arbetare är genom en våldsamt social revolution.

3. ANARKISM OCH FRIHETLIG KOMMUNISM

Den klasskamp som skapades genom förslavandet av arbetarna och deras strävanden mot frihet, födde, mitt i förtrycket, idén om anarkismen: Idén om ett totalt förnekande av ett samhälligt system som baserar sig på principerna om klasser och staten, att det ersätts med ett fritt icke-statligt samhälle med arbetare under självstyre.

Så anarkismen härstammar inte från abstrakta resonemang hos en intellektuell eller en filosof, utan från arbetarnas direkta kamp mot kapitalismen, från arbetarnas behov och krav, från deras strävanden mot frihet och jämlikhet, strävanden som blev särakilt levande under de mest heroiska perioderna i de arbetande massornas liv och kamp.

De framträdande anarkistiska tänkarna, Bakunin, Krapotkin och andra uppfann inte idén om anarkismen, utan hjälpte endast till att bestämma och sprida den med hjälp av sina tankar och kunskap, sedan de upptäckte den hos massorna.

Anarkismen är inte resultatet av personliga ansträngningar eller objekt för individuell forskning.

På samma sätt är inte heller anarkismen produkten av humanitära förhoppningar. En enda mänsklighet existerar inte. Varje försök att av anarkismen göra en egenskap hos hela den nuvarande mänskligheten, att tilldela den en allmän humanitisk karaktär skulle vara en historisk och social lögn, som oundvikligen skulle leda till att sakernas tillstånd och en ny utsugning rättfärdigas.

Anarkismen är allmänt humanitär bara i den meningen att massornas idéer strävar efter att förbättra livet för alla människor, och att dagens eller morgondagens mänsklighets öde inte går att skilja från de utsugna arbetarnas. Om de arbetande massorna är segerrika kommer hela mänskligheten att återfödvas, om inte kommer våld, utsugning, slaveri och förtryck att härska i världen som förut.

Uppkomsten, blomningen och förverkligandet av anarkistiska idder har sina rötter i livet och i de arbetande massornas kamp och är oskiljaktigt bundna till deras öde.

Anarkismen vill ombilda det nuvarande borgerliga kapitalistiska samhället till ett samhälle som tillförsäkrar arbetarna deras arbetes produkter, deras frihet, oberoende samt social och politisk jämlikhet. Detta nya samhälle blir frihetlig kommunism, i vilket samhälllig solidaritet och fri individualitet finner sitt fulla uttryck, och i vilket dessa två idéer utvecklas i perfekt harmoni.

Den frihetliga kommunismen tror att den enda skaparen av samhälligt värde är arbetaren, hjärnans eller handens, och följdaktligen att bara arbetare har rätt att styra socialt och ekonomiskt liv. På grund av detta varken försvarar eller tillåter den att icke-arbetande klasser existerar. Om dessa klasser existerar samtidigt som den frihetliga kommunismen kommer den senare inte att känna några plikter för dem. Detta upphör när de icke-arbetande klasserna bestämmer sig för att bli produktiva och vill leva i ett kommunistiskt samhälle under samma villkor som alla andra, det vill säga som fria medlemmar och åtnjutande samma rättigheter och skyldigheter som alla andra produktiva medlemmar. Den frihetliga kommunismen vill få ett slut på all utsugning och allt våld, både mot individer och folkmassorna. För detta mål kommer den att grundlägga en ekonomisk och social bas som förenar kollektivt alla delar och tillförsäkrar varje individ en jämlik plats bland de övriga och beviljar var och en det maximala välståndet. Denna bas är det gemensamma ägandet av alla medel och verktyg i produktionen (industri, transport, jord, råmaterial, oav.) och uppbyggandet av ekonomiska organisationer på principerna om jämlikhet och självstyre för de arbetande klasserna. Inom ramarna för detta arbetarnas självstyrande samhälle placerar den frihetliga kommunismen principen om jämlikhet i värde och rättigheter för varje individ (inte individuallitet "i allmänhet", inte heller "mystisk individualitet", inte heller begreppet "individualitet", utan varje verklig, levande individ).

Det är denna jämlikhetsprincip, liksom ur principen att värdet hos en individs arbete inte kan beräknas eller mätas, som den grundläggande ekonomiska, sociala och juridiska principen för frihetlig kommunism utgår: "Från var och en efter förmåga, till var och en efter behov".

4 DEMOKRATINS FÖRNEKANDE

Demokrati är en av det kapitalistiska samhällets skepnader. Demokratins grund är att upprätthålla de två antagonistiska klasserna i det moderna samhället: arbetarklassen och kapitalistklassen, och att de samarbetar på basis av privatkapitalistisk egendom. Uttrycket för detta samarbete är parlamentet och den nationellt representativa regeringen.

Formellt hävdar demokratin yttrandefrihet, pressfrihet, föreningsfrihet och att alla är lika inför lagen. I verkligheten är alla dessa friheter av en mycket relativ karaktär, de tolereras bara så länge som de inte utmanar intressena för den härskande klassen, det vill säga bourgeoisin.

Demokratin bevarar principen om privatkapitalistisk egendom som den är. Den ger alltså borgerligheten rätt att kontrollera landets hela ekonomi, hela pressen, utbildningen, vetenskapen, konsten - vilket i själva verket gör bourgeoisin till enväldshärskare. Eftersom bourgeoisin har monopol i det ekonomiska livets sfär, kan den också fastställa sin obegränsade makt i det politiska. Följdaktligen är parlamentet och representativa regeringar i demokratier inget annat än borgerlighetens verkställande organ.

Alltså, demokrati är inget annat än en av sidorna av den borgerliga diktaturen, dolt bakom bedrägliga formuleringar om politiska rättigheter och falska demokratiska garantier.

5. FÖRNEKANDE AV STATEN OCH MYNDIGHET

Borgarnas ideologier beskriver staten som det verktyg som reglerar de komplicerade politiska, medborgerliga och sociala förhållandena mellan människor i det moderna samhället, och att den försvarar ordning och lag för dem. Anarkisterna håller fullkomligt med om denna beskrivning, men de kompletterar den genom att påstå att grunden till denna ordning och dessa lagar är att majoriteten av människorna förslavas av en obetydlig minoritet, och att det är just detta som staten försvarar.

Vänstersocialisterna, i synnerhet bolsjevikerna, betraktar även de den borgerliga staten och myndigheten som kapitalets tjänare. Men de anser att stat och myndighet, i händerna på socialistiska partier, kan bli ett kraftfullt vapen i kampen för proletariatets frigörelse. Av den anledningen är dessa partier för en socialistisk myndighet och proletär stat. En del av dem vill erövra makten genom fredliga, parlamentariska medel, andra med revolution. Anarkismen tycker att dessa två har helt fel och att det har förödande konsekvenser för målet att frigöra arbetarna.

Myndighet är alltid beroende av att folkets flertal utsugs och förslavas. Den är född ur denna exploatering, eller den är skapad för denna exploaterings intressen. Myndighet utan våld och utan utsugning förlorar allt förnuftigt varande,

Stat och myndighet tar ifrån massorna allt initiativ, dödar skapandets ande och den fria handlingen, odlar i den slavpsykologi; underkastelse, önskningar, karriärshopp, ledarkult, illusion att kunna dela auktoriteten.

Alltså, arbetarnas frigörelse är bara möjlig i den direkta revolutionära kampen som förs av de stora arbetande massorna och deras klassorganisationer mot det kapitalistiska systemet.

De socialdemokratiska partiernas erövring av makten med fredliga medel kommer inte under de förhållanden som råder i den nuvarande ordningen, att ta ett enda steg mot målet att frigöra arbetarna. Detta av den enkla anledningen att den verkliga makten, och därmed den verkliga myndigheten, kommer att förbli hos bourgeoisin, som kontrollerar hela ekonomin och politiken. Den socialistiska myndighetens roll begränsas i detta fall till reformer, till samma regims förbättring. (Exempel; Ramsey McDonald, de socialdemokratiske partierna i Tyskland, Sverige, Belgien, som alla kommit till makten i ett kapitalistiskt samhälle.)

Att angripa makten genom en social omvälvning och organisera en sk. "proletär stat" kan inte tjäna arbetarnas verkliga frigörelse. Staten, som omedelbart byggs för att försvara revolutionen, slutar alltid med att den förvrängs av behov och särmärken som är egna för den. Den blir ett självändamål, som skapar privilegierade klasser som den är beroende av. Den underkastar massorna med våld för sina behovs skull och de privilegierade klasserna, och alltså upprättar den åter grunden för kapitalistisk stat och myndighet, det vanliga förslavandet av massorna med våld. Exempel: Bolsjevikernas "arbetar- och bondestat".

6. MASSORNAS ROLL OCH ANARKISTERNAS ROLL I DEN SOCIALA KAMPEN OCH I DEN SOCIALA REVOLUTIONEN

De främsta krafterna i den sociala revolutionen är städernas arbetarklass, bondemassorna och en del av den arbetande intelligentian.

NOT Medan den arbetande intelligentian är en utsugen och förtryckt klass på samma sätt som stads- och lands proletariatet, är den relativt splittrad i jämförelse med arbetarna och bönderna, tack vare de ekonomiska privilegier som bourgeoisin ger vissa av dem. Det är därför under den sociala revolutionens tidiga skede bara det minst välbe finnande skiktet av intelligentian som tar en aktiv del i den.

Anarkisternas syn på massornas roll i den sociala revolutionen och uppbyggandet av socialismen skiljer sig på ett typiskt sätt från statspartiernas. Medan bolsjevismen och dess släktingar menar att massorna bara äger destruktiva revolutionära instinkter, att de inte kan handla skapande och konstruktivt - det främsta skälet till varför den senare aktiviteten borde koncentreras i händerna på de personer som bildar regeringen i staten och centralkommittén i partiet - tror anarkisterna tvärtom, att de arbetande massorna har inneboende skapande och konstruktiva möjliga heter som är enorma. Anarkisterna strävar efter att undanröja de hinder som står i vägen för att dessa möjligheter skall komma till uttryck.

Anarkister betraktar staten som det främsta hindret, eftersom den tillskansar sig massornas rätt och tar ifrån dem alla funktioner i ekonomiskt och socialt liv. Staten måste förgöras, inte "någon gång" i det framtida samhället, utan omedelbart. Den måste krossas av arbetarna på den första dagen av deras seger, och får inte återinrättas i någon som helst form. Den kommer att ersättas av ett federalistiskt system av arbetarorganisationer för produktion och konsumtion, förenade federativt och själv styrande. Detta system utesluter lika mycket auktoritär organisation som parti-(vilket det än är) diktatur.

Den ryska revolutionen 1917 visar precis denna riktning för den sociala frigörelsens process med skapandet av systemet med arbetar- och bondesovjeter och fabrikskommittéer. Dess olycksaliga misstag var att inte likvidera, vid det rätta tillfället, statsmaktens organisering, i början de provosoriska regeringen, följd av bolsjevikmakten. Bolsjevikerna, som levde högt på arbetarnas och bönderna förtroende, återupprättade den borgerliga staten när ögonblicket så medgav och dödade därmed massornas skapande aktivitet. När de stödde och upprätthöll staten, ströp de sovjeternas och fabrikskommittéernas fria styre, som representerade det första steget mot att bygga ett icke statligt socialistiskt samhälle.

Anarkisternas handlande kan delas in i två perioder, de före revolutionen, och det under revolutionen. I båda kan anarkisterna bara fullfölja sin roll som en organiserad kraft om de har klart begrepp om målet för sin kamp och vägarna som leder till att detta mål förverkligas.

Den grundläggande uppgiften för Anarkisternas Förening i den pre-revolutionära perioden måste vara att förbereda arbetarna och bönderna för den sociala revolutionen.

När anarkismen tar avstånd från formell (borgerlig) demokrati, myndighet och stat och hävdar arbetarnas fullständiga frigörelse, betonar den till fullo klasskampens enhårda principer, den inspirerar och utvecklar hos massorna klassmedvetande och klassens revolutionära oförsonlighet.

Det är just till klassoförsonligheten, anti-demokratismen och anti-statstänkandet i anarkokommunismens idéer som den frihetliga utbildningen av massorna måste inriktas. Men utbildning ensam är inte tillräckligt. Vad som också är nödvändigt är en anarkistisk massorganisation. För att uppnå det är det nödvändigt att arbeta i två riktningar, å ena sidan att utvälja och gruppera revolutionära arbetar- och bondegrupper på en frihetlig kommunistisk grund (en särskild frihetlig kommunistisk organisation), å andra sidan att återföra revolutionära arbetare och bönder till en ekonomisk bas för produktion och konsumtion (revolutionära arbetare och bönder organiserade kring produktionen, arbetar- och fria bondekooperativ).

Arbetar- och bondeklassen, organiserad på basis av produktion och konsumtion, genomträngd av revolutionära anarkistiska ståndpunkter, kommer att vara den första starka bastionen i den sociala revolutionen.

Ju mer medvetna och organiserade på ett anarkistiskt sätt dessa organisationer är, desto mer kommer de att uttrycka en oförsonlig och skapande frihetlig vilja i revolutionens ögonblick.

Vad det gäller arbetarklassen i Ryssland står det klart efter åtta år av bolsjevikisk diktatur, som slår massornas naturliga behov av fri aktivitet i bojor (all makts sanna natur demonstreras bättre än någonsin), att denna klass inom sig gömmer stora möjligheter att bilda en anarkistisk massrörelse. Organiserade militanta anarkister bör omedelbart med all sin styrka möta dessa behov och möjligheter, så att de inte vansläktas till reformism.

Med samma iver bör anarkisterna ägna sig åt att organisera de fattiga bönderna, som krossats av statsmakten och söker en väg ut och bär på en enorm revolutionär möjlighet.

Anarkisternas roll under den revolutionära perioden kan inte begränsas enbart till att propagera för de frihetliga idéernas grundvalar.

Livet är inte bara en estrad för att propagera för den eller den tanken, utan även, lika mycket, scenen för kampen, strategin, och strävandena hos dessa tankar i den sociala och ekonomiska livets förvaltning.

Mer än något annat begrepp borde anarkismen bli revolutionens ledande begrepp, ty det är bara på anarkismens teoretiska grund som den sociala revolutionen kan leda till arbetarnas fullständiga frigörelse.

De anarkistiska idéernas ledande position i revolutionen innebär att händelserna följer anarkistisk teori. Men denna teoretiska pådrivande kraft får inte förväxlas med statspartiernas politiska ledarskap som slutgiltigen leder till statsvälde.

Anarkismen strävar varken till politisk makt eller till diktatur. Dess främsta strävan är att hjälpa massorna att ta den verkliga vägen till den sociala revolutionen och bygga socialismen. Men det räcker inte med att massorna tar vägen till den sociala revolutionen. Det är också nödvändigt att stå fast vid denna inriktning för revolutionen och dess mål, att undertrycka det kapitalistiska samhället i namn av de fria arbetarnas samhälle. Som erfarenheterna från den ryska revolutionen 1917 visat oss är denna sista uppgift långt ifrån lätt, framför allt på grund av de talrika partier som försöker inrikta rörelse åt ett håll som står i motsättning till den sociala revolutionen.

Fastän massorna i sociala rörelser uttrycker sig själva i djupet av anarkistiska tendensers och lärosatsers ord, så förblir dessa tendenser och lärosatser dock kringspridda, om de inte samordnas, och leder följdaktligen inte till att den drivande kraften för frihetliga idéer organiseras, vilket är nödvändigt för att bevara den anarkistiska inriktningen och målen i den sociala revolutionen. Den teoretiska drivkraften kan bara uttryckas av ett kollektiv som speciellt skapats för detta ändamål. De organiserade anarkistiska elementen utgör precis detta kollektiv.

De teoretiska och praktiska plikterna för detta kollektiv är betydande vid tiden för revolutionen.

Kollektivet måste visa initiativ och utveckla ett totalt delatagande i den sociala revolutionens alla områden, i revolutionens inriktning och allmänna karaktär, i inbördeskrig och revolutionens försvar, i revolutionens positiva uppgifter som ny produktion, konsumtion, jordfrågan, och så vidare.

I alla dessa frågor, och i otaliga andra, kräver massorna ett klart och exakt gensvar från anarkisterna. Och från det ögonblicket då anarkisterna tillkännagör en åsikt om revolutionen och samhällets struktur, är de skyldiga att ge alla dessa frågor ett klart svar, att hänföra lösningen på dessa problem till den frihetliga kommunismens allmänna tanke, och att ägna alla sina krafter åt att förverkliga den.

Bara på detta sätt säkras Anarkisternas Förening och anarkiströrelsen fullständigt sin funktion som teoretisk drivkraft i den sociala revolutionen.

7. ÖVERGÅNGSPERIODEN

Med uttrycket övergångsperiod menar de socialistiska partierna ett bestämt skede i ett folks liv. De karaktäristiska dragen är; en brytning med tingens gamla ordning och installerandet av ett nytt ekonomiskt och socialistiskt system, ett system som dock ännu inte innebär arbetarnas fullständiga frigörelse. I denna mening är de socialistiska politiska partiernas miniprogram, till exempel de socialistiska opportunisternas demokratiska program eller kommunisternas program för "proletariatets diktatur", program för övergångsperioden

NOT Ett miniprogram är ett vars mål inte är att fullständigt avskaffa kapitalismen, utan att lösa vissa av de omedelbara problem som berör arbetarklassen under kapitalismen.

Det väsentliga draget hos alla dessa är att de ser det som omöjligt, för ögonblicket, att fullständigt förverkliga arbetarnas ideal; deras oberoende, deras frihet och jämlikhet - och därför bevarar en hel rad av det kapitalistiska systemets institutioner; principen om statstvång, privat ägande av produktionsmedel och -mål byråkratin och flera andra, i enlighet med det särskilda parti-programmets mål.

Av princip har anarkisterna alltid varit fiender till sådana program, eftersom de menar att uppbyggandet av övergångssystem som behåller principerna för utsugning och tvång av massorna oundvikligen leder till ett nytt slaveri växer fram.

I stället för att skapa politiska miniprogram, har anarkisterna alltid försvarat idén om en omedelbar social revolution, som berövar borgarklassen dess ekonomiska och sociala privilegier och placerar produktionsmedel och verktyg samt det ekonomiska och sociala livets funktioner i händerna på arbetarna. Ända fram till nu har det varit anarkisterna som bevarat denna ställning.

Idén om övergångsperioden, enligt vilken den sociala revolutionen skulle leda, inte till ett kommunistiskt samhälle, utan till ett system X, vilket bibehåller delar av det gamla systemet, är anti-social till sin natur. Den riskerar att sluta med att dessa element förstärks och utvecklas till sina tidigare dimensioner, och leder möjligheterna tillbaks.

Ett skändligt exempel på detta är den regim, "proletariatets diktatur", som etablerades av bolsjevikerna i Ryssland.

Enligt dem så skulle regimen inte vara någonting annat än ett övergångssteg mot total kommunism. I själva verket har detta steg haft till följd att klassamhället återinförts. I botten av det är arbetarna och bönderna, precis som förut.

Det primära då man bygger ett kommunistiskt samhälle är inte att tillförsäkra varje individ obegränsad frihet att tillfredsställa sina behov från revolutionens första dagar. Det består i att erövra den sociala grunden för detta samhälle, och slå fast principer för jämlika förhållanden mellan individer. Vad det gäller mängden av tillgångar, större eller mindre, hör inte det till den principiella nivån, utan är ett tekniskt problem.

Den grundläggande principen som det nya samhället kommer att resas och vila på, och som inte på något sätt får begränsas, är den om jämlikhet mellan människor, frihet och oberoende för arbetarna. Denna princip representerar massornas första grundläggande krav, som de reser sig i social revolution för.

Antingen kommer den sociala revolutionen att sluta i arbetarnas nederlag, och i så fall måste vi börja om igen att förbereda kampen, en ny offensiv mot det kapitalistiska systemet, eller kommer den att leda till arbetarnas seger. I så fall kommer arbetarna, som tagit hand om de medel som tillåter självstyre - land, produktion och sociala funktioner, att börja uppbyggandet av ett fritt samhälle.

Detta är vad som karaktäriserar början av ett kommunistiskt samhälle, som när det väl börjat följa kursen för sin egen utveckling, stärker sig och ständigt fulländar sig självt.

På det sättet kommer arbetarnas övertagande av de produktiva och sociala funktionerna att bli en tydlig gräns mellan stats- och ickestatsepoker.

Om den vill bli de kämpande massornas språkrör, fanan för en hel epok av social revolution, får inte anarkismen i sitt program ta upp drag av den gamla ordningen, de opportunistiska tendenserna hos övergångssystem och -perioder, inte heller dölja sina grundläggande principer, utan tvärtom utveckla och praktisera dem till det yttersta.

8. ANARKISM OCH SYNDIKALISM

Vi betraktar benägenheten att ställa frihetlig kommunism och syndikalism mot varandra som konstlad och utan all grund och mening.

Anarkismens och syndikalismens idéer tillhör olika plan, medan kommunism, det vill säga ett samhälle med fria arbetare, är målet för anarkistisk kamp - så är syndikalism som rörelse för revolutionära arbetare i sina yrken, bara en av formerna för revolutionär klasskamp. I och med att de förenar arbetarna på produktions grund har revolutionär syndikalism, liksom alla grupper som baseras på yrken ingen bestämmande teori, den har ingen föreställning om världen som svarar på alla de komplicerade och politiska frågorna i dagens verklighet. Den avspeglar alltid ideologierna hos diverse politiska grupperingar, speciellt hos dem som arbetar intensivast i dess led.

Vår attityd till revolutionär syndikalism är ungefär följande: Utan att här i förväg försöka lösa de revolutionära syndikatens roll efter revolutionen - om de blir organisationerna av all ny produktion, eller om de kommer att lämna denna roll till arbetarnas sovjetter eller fabrikskommittéer - bedömer vi det som att anarkisterna måste ta del i revolutionär syndikalism som en av formerna för de revolutionära arbetarnas rörelse.

Men frågan som ställs idag är inte om anarkister borde eller inte borde delta i revolutionär syndikalism, utan snarare hur och varför de deltar.

Vi ser tiden till nu, när anarkister gick med i den syndikalistiska rörelsen som individer och agitatorer, som en period av hantverkarförhållanden gentemot yrkesarbetarnas rörelse.

Anarkosyndikalismen, som kraftfullt försöker införa frihetliga idéer i den revolutionära syndikalismens vänsterflygel som ett medel att skapa anarkistiska fackföreningar utgör ett steg framåt. Men den går ännu inte bortom den erfarenhetsmässiga metoden, ty anarkosyndikalismen sammanför inte nödvändigt anarkisterna i syndikalismen och de som organiserat sig utanför den syndikalistiska rörelsen. Ty det är endast på den grunden, på en sådan allians, som revolutionär fackföreningsrörelse kan bli anarkistisk och hindras från att dras mot opportunistisk och reformism.

Vi ser syndikalismen som en yrkessammanslutning för arbetare utan en sammanhängande social och politisk teori och därför oförmögen att lösa den sociala frågan på egen hand, anser vi att anarkisternas uppgift i rörelsens led består i att utveckla den frihetliga teorin och att rikta rörelsen åt ett frihetligt håll, för att ombilda den till en aktiv påskyndare av den sociala revolutionen. Vi får aldrig glömma att om inte fackföreningarna finner stöd i anarkistisk teori vid lämpliga tillfällen, så kommer de att vända sig till ett politiskt statspartis ideologi, oavsett om vi gillar det eller inte.

Anarkisternas uppgift i de revolutionära arbetarnas rörelse kan bara uppfyllas på villkor att deras arbete knyts samman med aktiviteten i den anarkistiska organisationen utanför fackföreningen. Med andra ord, så måste vi träda in i revolutionära fackföreningar som en organiserad styrka, redo att verkställa uppgifter i fackföreningen framför den allmänna anarkistorganisationen, orienterad av den senare.

Utan att begränsa oss till att skapa anarkistiska fackföreningar, måste vi försöka utöva vårt teoretiska inflytande i alla fackföreningar, i alla dess former. Vi kan bara uppnå detta mål genom att arbeta i strängt organiserade anarkistiska kollektiv, men aldrig i små empiriska grupper, som emellan sig varken har organisatorisk allians eller teoretisk överenskommelse.

Grupper av anarkister i bolag, fabriker och verkstäder, främst sysselsatta med att skapa anarkistiska fackföreningar, som leder kampen i revolutionära fackföreningar för att frihetliga idéer skall råda i fackföreningsrörelsen, grupper organiserade i sin handling genom en allmän anarkistisk organisation: Dessa är vägar och medlen i anarkisternas förhållningsätt gentemot fackföreningsrörelsen.

KONSTRUKTIV AVDELNING

PROBLEMET MED DEN SOCIALA REVOLUTIONENS FÖRSTA DAG

Det grundläggande målet för arbetarna i kamp är inrättandet, genom revolution, av ett fritt och jämlikt kommunistiskt samhälle grundat på principen "från var och en efter förmåga, åt var och en efter behov".

Men detta samhälle kommer inte till stånd av sig självt, utan endast genom kraften av en social omvälvning. Dess förverkligande kommer att inträffa genom en social revolutionär process, mer eller mindre utdragen, ledd av segerrika arbetares organiserade styrkor i en bestämd riktning.

Det är nu vår uppgift att visa denna riktning, och att formulera positiva, konkreta lösningar på de problem som kommer att drabba arbetarna från den sociala revolutionens första dag.

Det är självklart att byggandet av det nya samhället bara kommer att vara möjligt sedan arbetarna segrat över det borgerliga, kapitalistiska styret och dess representanter. Det är omöjligt att börja byggandet av en ny ekonomi och nya sociala förhållanden, medan statsmakten, som försvarar slavstyret, inte har krossats, medan arbetare och bönder inte har gripit, som revolutionens mål, makten över den industriella och agrikulturella ekonomin.

Alltså, den allra första socialt revolutionära uppgiften är att krossa det kapitalistiska systemets statliga byggnad, att expropriera bourgeoisin och alla privilegierade element i allmänhet på maktmedlen, och överallt slå fast viljan hos arbetarna i revolt, som uttrycks genom den sociala revolutionens grundläggande principer. Denna aggressiva och nedbrytande sida hos revolutionen kan endast tjäna till att bryta vägen för de positiva uppgifter som bildar meningen och kärnan i den sociala revolutionen.

Dessa uppgifter är som följer: 1. Att lösa, i frihetlig kommunistisk mening, problemet med landets industriella produktion. 2. Den liknande lösningen av de agrara problemen. 3. Att lösa problemet med konsumtion.

PRODUKTION

Med tanke på att en nations industri är resultatet av ansträngningar hos flera generationer arbetare, och att de olika förgreningarna i industrin är tätt sammanlänkade, betraktar vi all produktion som en enda verkstad av producenter, som i sin helhet tillhör alla arbetare kollektivt och inte ett litet fåtal.

Den produktiva mekanismen i ett land är allmän och tillhör hela arbetarklassen. Denna tes bestämmer karaktären och formerna för den nya produktionen. Den kommer även att vara gemensam i den mening att de produkter som tillverkas av arbetarna tillhör alla. Dessa produkter av alla slag, är arbetarnas gemensamma fond av tillgångar, där var och en som deltar i produktionen får det hon behöver, på en jämlik grund för alla.

Det nya produktionssystemet kommer att utrota byråkratin och utsugningen i alla dess former, och i deras ställe sätta principen om kamratligt samarbete och arbetarnas solidaritet.

Medelklassen, som i ett modernt kapitalistiskt samhälle utövar förmedlande funktioner, handel och så vidare, likväl som hela bourgeoisin, måste ta del i det nya produktionssättet på samma villkor som alla andra arbetare. Om inte, så placerar sig dessa klasser själva utanför arbetarnas samhälle.

Det kommer inte att finnas några chefer, några företagare, ägare eller statsutnämnda ägare (som i den bolsjevikiska staten). Förvaltningen går i denna nya produktion över till arbetarnas speciellt skapade administration: Arbetarnas sovjet, fabrikskommittéer eller arbetarförvaltningen av verkstäder och fabriker. Dessa sammanbinds på olika nivåer; kommun, distrikt och slutligen allmän och förenad förvaltning av produktionen. De skapas av massorna och är alltid under deras kontroll och inflytande. De förnyas ständigt och förverkligar idén om självstyre, verkligt självstyre för folket.

Enhetlig produktion, där produktionsmedlen och produkterna tillhör alla, som ersätter byråkrati med principen om kamratligt samarbete och slår fast lika rättigheter för alla arbetare, en produktion som styrs av de organ som står under arbetarnas kontroll, valda av massorna, det är det första praktiska steget mot förverkligandet av den frihetliga kommunismen.

KONSUMTION

Denna fråga kommer under revolutionen visa sig på två sätt: 1. Principen för konsumtionsprodukternas tillkomst. 2. Principen för deras fördelning.

Vad det gäller fördelningen av konsumtionsvaror, så beror lösningen framför allt på den mängd som finns, på principen om en målinriktad överenskommelse.

NOT Det är intressant att notera att dessa delar skrevs före "femårsplanerna", vid en tid när socialistisk planekonomi (även i deras leninistiska former) var helt okänd.

Den sociala revolutionen, som är helt upptagen med att återuppbygga hela den sociala ordningen, åtar sig också att tillfredsställa var och ens behov av livsnödvändigheter. Det enda undantaget är gruppen av icke-arbetare, de som vägrar ta del i den nya produktionen av kontra-revolutionära skäl.

Men i allmänhet garanteras tillfredsställelse av behoven för var och en i revolutionsområdet från den allmänna reserven av konsumtionsprodukter. Om det är dåligt med varor, delas de upp enligt principen om det största behovet, det vill säga i första hand till barn, invalider och arbetande familjer.

Ett betydligt svårare problem är att organisera själva grunden för konsumtionen.

Utan tvivel kommer bönderna inte att ombesörja alla de produkter som är livsnödvändiga för befolkningen från revolutionens första dag. Samtidigt har bönderna ett överflöd som städerna inte har.

De frihetliga kommunisterna hyser inga tvivel om det ömsesidiga förhållande som råder mellan arbetarna i stad och landsbygd. De menar att den sociala revolutionen bara kan förverkligas genom arbetarnas och böndernas gemensamma ansträngningar. Som följd av det kan lösningen på problemet med konsumtion i revolutionen bara vara möjlig med hjälp av ett intimt revolutionärt samarbete mellan dessa kategorier av arbetare.

För att upprätta detta samarbete måste städernas arbetar klass, när den tagit hand om produktionen, omedelbart fylla landets behov och bemöda sig om att skaffa de dagliga produkterna, verktygen och utrustningen åt det kollektiva jordbruket. De solidariska åtgärder som arbetarna visar när det gäller böndernas behov, kommer att utmana dem i sin tur till samma gest; att förse städerna med avkastningen av sitt kollektiva arbete.

Arbetar- och bondekooperationen kommer att bli de huvud sakliga organ som tillförsäkrar städerna och landsbygden dessa behov av föda och praktiskt material. När dessa kooperativ senare blir ansvariga för mer betydelsefulla och stadigvarande uppgifter, i synnerhet att tillhandahålla allt nödvändigt för att garantera och utveckla arbetarnas och böndernas ekonomiska och sociala liv, kommer de att omformas till ständiga organ för att försörja städer och landsbygd.

Denna lösning på problemet med försörjningen sätter proletariatet i stånd att upprätta ett permanent förråd av livsmedel, som kommer att ha en gynnsam och avgörande effekt för hela den nya produktionen.

LANDSBYGDEN

De främsta revolutionära och skapande krafterna för den agrara frågans lösning är, enligt vår mening, de arbetande bönder som inte utsuger andras arbetskraft - och det lönearbetande proletariatet på landsbygden. Deras uppgift kommer att bli att grunda nyttjandet av jorden på kommunistiska principer.

Liksom industrin är jorden som nyttjas och odlas av efter varandra följande generationer av arbetare, produkten av deras genensamma ansträngningar. Den tillhör också alla arbetande människor, inte ett litet fåtal. Eftersom den är arbetarnas oförytterliga och gemensamma egendom, kan jorden aldrig köpas, säljas eller arrenderas. Den kan därför inte tjäna som instrument för att utsuga andra.

Jorden är även den en slags folklig och gemensam verkstad, där vanligt folk producerar tillgångar som de lever av. Men den är det slags verkstad, där varje arbetare (bonde) på grund av vissa historiska förhållanden har vants att göra sitt arbete själv, oberoende av andra producenter. Medan den kollektiva arbetsmetoden är det enda möjliga sättet i industrin, är den i jordbruket inte den enda möjligheten nuförtiden. Större delen av bönderna odlar jorden för egen räkning. När jorden och medlen för dess nyttjande tas över av bönderna, utan möjlighet att sälja eller arrendera ut, kommer formerna för användandet av den och metoderna för dess nyttjande (kommunalt eller familjevia) inte omedelbart att finna en fix och färdig lösning, som det gör i den industriella sektorn.

Det kommer att bli de revolutionära bönderna som själva slår fast de slutgiltiga villkoren för jordens nyttjande. Inga påtryckningar utifrån är möjliga i denna fråga.

Men eftersom vi anser att bara ett kommunistiskt samhälle, i vars namn den sociala revolutionen när allt kommer omkring skall göras, befriar arbetarna från deras ställning som slavar och utsugna och ger dem fullständig frihet och jämlikhet; eftersom bönderna utgör det stora flertalet av befolkningen (nästan 85% i Ryssland under den avhandlade perioden) och således det agrara styre som de skapar kommer att vara den avgörande faktorn för revolutionens öde; och eftersom, slutligen, en privat-ekonomi i jordbruket, liksom i privat-industrin, leder till handel, ackumulering, privat egendom och återupprättandet av kapitalet kommer vår plikt att bli att göra allt som krävs, från och med nu, för att underlätta en lösning av jordbruksfrågan på ett kollektivt sätt.

För det syftet måste vi från och med nu börja med en rastlös propaganda bland bönderna för att framhäva fördelarna med kollektiv jordbruksekonomi.

Upprättandet av en särskild bondefackförening kommer betydligt att underlätta denna uppgift. I detta avseende kommer tekniska framsteg att bli av stor betydelse, eftersom de underlättar jordbrukets utveckling och även förverkligandet av kommunismen i städerna, framför allt i industrin. Om industriarbetarna i sitt förhållande till bönderna inte agerar individuellt eller i avskilda grupper, utan som ett ofantligt kommunistiskt kollektiv som spänner över industrins alla grenar; om de dessutom har klart för sig landsbygdens väsentliga behov om de samtidigt förser varje by med vardagliga förbrukningsartiklar, verktyg och maskiner för att kollektivt nyttja jorden, kommer det att driva bönderna mot kommunism i jordbruket.

REVOLUTIONENS FÖRSVAR

Frågan om revolutionens försvar hänger även det ihop med problemet med "den första dagen". De viktigaste medlen för revolutionens försvar är i grunden att dess positiva problem löses; produktion, konsumtion och jord. När dessa problem väl lösts ordentligt, kommer ingen kontra revolutionär att kunna ändra arbetarnas fria samhälle. Inte desto mindre måste arbetarna utstå en svår kamp mot revolutionens fiender, för att kunna upprätthålla dess konkreta existens.

Den sociala revolutionen, som hotar privilegierna och själva existensen för samhällets icke-arbetande klasser, kommer oundvikligen att uppväcka ett desperat motstånd från dessa klasser, som kommer att ta formen av ett våldsamt inbördeskrig.

Som de ryska erfarenheterna visar är ett sådant inbördeskrig inte en fråga om några månader, utan flera år.

Hur glädjande arbetarnas första steg än är i början av revolutionen, kommer de styrande klasserna att behålla en enorm förmåga till motstånd under en lång tid. Under flera år kommer de att sätta igång offensiver mot revolutionen, för att försöka återerövra den makt och de privilegier de berövats.

En stor armé, militär teknik och strategi, kapital - allt kommer att kastas in mot de segerrika arbetarna.

För att bevara revolutionens erövringar, borde arbetarna skapa ett organ för revolutionens försvar, så att de gör motstånd mot den reaktionära offensiven med en styrka som motsvarar uppgiftens vikt. Under revolutionens första dagar kommer denna kämpande styrka att utgöras av alla beväpnade bönder och arbetare. Men denna spontana beväpning är bara av värde under de första dagarna, innan inbördeskriget når sin högsta punkt och de två parterna i kampen har skapat riktigt bildade militära organisationer.

I den sociala revolutionen är det mest kritiska ögonblicket inte under undertryckandet av makten, utan när den slagna regimen styrkor sätter igång en huvudoffensiv mot arbetarna, och när det är fråga om att trygga erövringar som angrips.

Själva karaktären hos denna offensiv, liksom inbördeskriget gets teknik och utveckling, kommer att tvinga arbetarna att skapa beslutsamma revolutionära militära kontingenter. Dessa grupperingars natur och grundläggande principer måste beslutas i förväg. Eftersom vi förnekar de statliga och auktoritära metoderna att regera, förnekar vi också den statliga metoden att organisera arbetarnas militära styrkor, med andra ord principerna för en statlig armé som grundas på obligatorisk militärtjänst. Principen om frivillig tjänst, som överensstämmer med den frihetliga kommunismens grundläggande ställning, måste vara grunden för arbetarnas militära grupperingar. Avdelningar med upproriska partisaner, arbetare och bönder, som ledde den militära verksamheten under den ryska revolutionen, kan anföras som exempel på sådana grupperingar.

"Frivillig tjänst" och partisanverksamhet bör dock inte förstås i dess inskränkta betydelse, det vill säga som arbetar- och bondeavdelningarnas kamp mot den lokala fienden, där var och en handlar på eget ansvar, egen risk, inte samordnat genom en huvudplan. Partisanernas handlande och taktik under tiden för deras fullständiga utveckling måste ledas av en övergripande revolutionär strategi.

Liksom i alla krig kan inte inbördeskriget föras med framgång av arbetarna om de inte tillämpar de två grundläggande principerna för allt militärt handlande: enhet i operationsplaner och en gemensam befäls enhet. Revolutionens mest kritiska ögonblick kommer när bourgeoisin marscherar mot revolutionen med en organiserad styrka. Detta kritiska ögonblick tvingar arbetarna att anta dessa principer som militär strategi.

Alltså, med hänsyn till de av militär och även kontra revolutionär strategi påtvingade behoven, måste revolutionens väpnade styrkor oundvikligen grundas på en allmän revolutionär armé med ett gemensamt befäl och en gemensam operationsplan.

Följande principer bildar basen för denna armé:

1. Arméns klasskaraktär.

2. Frivillig tjänst (allt tvång kommer att uteslutas helt ur arbetet med att försvara revolutionen).
3. Fri revolutionär disciplin (självdisciplin); (frivillig tjänst och själv-disciplin är helt förenliga och ger den revolutionära armén större moral än någon statlig armé).
4. Den revolutionära arméns fullständiga lydnad under massorna av arbetare och bönder som representeras av arbetar- och bondeorganisationerna gemensamt för landet, som skapats av massorna i det ekonomiska och sociala livets kontrollerade delar.

Med andra ord: revolutionens försvarsorgan, som är ansvariga för bekämpandet av kontrarevolutionen, vid större militära fronter liksom vid en inre front (borgarkonspirationer och förberedelser för kontrarevolutionär handling), kommer att vara helt under arbetarnas och böndernas produktiva organisationers rättsskipning, som de underkastas och som de får sin politiska riktning ifrån.

Lägg märke till att armén inte får i sig själv betraktas som en principiell punkt, eftersom den bör ledas i enlighet med bestämda frihetliga kommunistiska principer. Den är bara följderna av militär strategi i revolutionen, en strategisk åtgärd som arbetarna tvingas till på grund av inbördeskriget. Men denna åtgärd måste uppmärksammas redan nu. Den måste noggrant studeras för att undvika varje ohjälpligt bakslag i arbetet med att skydda och försvara revolutionen, ty bakslag i inbördeskriget kan visa sig vara katastrofalt för hela den sociala revolutionens utgång.

ORGANISATORISK AVDELNING

PRINCIPERNA FÖR ANARKISTISK ORGANISERING

De allmänna, konstruktiva ståndpunkter som uttryckts ovan bildar den organisatoriska plattformen för anarksimens revolutionära styrkor.

Denna plattform, som innehåller en bestämd taktisk och teoretisk orientering, tycks vara det minimum som det är nödvändigt att samla alla den organiserade anarkiströrelsens militanter kring.

Dess uppgift är att samla alla de sunda elementen i anarkiströrelsen till en allmän organisation, aktiv och agiterande på en fast grund: Anarkisternas Allmänna Förening. Alla anarkistiska militanternas styrka bör orienteras mot att skapa denna organisation.

De grundläggande principerna för organiseringen av en allmän förening av anarkister bör lyda som följer:

1. TAKTISK ENHET

Teori representerar den kraft som styr personers och organisationers aktivitet längs en bestämd bana mot ett bestämt mål. Naturligtvis bör den vara gemensam för alla de personer och organisationer som ansluter sig till den allmänna föreningen, både övergripande och i detalj. Den bör även vara i fullständig endräkt med de teoretiska principer som förklaras av föreningen.

2. TAKTISK ENHET ELLER DEN KOLLEKTIVA HANDLINGSMETODEN

På samma sätt bör de taktiska metoder som tillämpas av enskilda medlemmar och grupper inom föreningen vara enhetliga, det vill säga behårt överensstämmande med varandra och föreningens allmänna teori och praktik.

En gemensam taktisk linje i rörelsen är av avgörande betydelse för organisationens existens och hela rörelsen, den avlägsnar den katastrofala verkan av flera former av taktik som står i motsatsställning till varandra, den koncentrerar rörelsens alla krafter, ger dem en gemensam inriktning som leder till ett bestämt mål.

3. KOLLEKTIVT ANSVAR

Vanan att handla på ens personliga ansvar bör bestämt fördömas och förkastas i den anarkistiska rörelsens led.

Det revolutionära livets sociala och politiska område är framför allt i grunden kollektiva av naturen. Social revolutionär aktivitet på dessa områden kan inte grundas på individuella militanternas personliga ansvar.

Den allmänna anarkistiska rörelsens verkställande organ, den anarkistiska föreningen, som intar en fast linje mot taktiken med oansvarig individualism, inför i sina led principen om det kollektiva ansvaret: hela föreningen kommer att vara ansvarig för varje medlems politiska och revolutionära handlande, på samma sätt kommer varje medlem att vara ansvarig för den politiska och revolutionära aktiviteten hos föreningen som helhet.

4. FEDERALISM

Anarkismen har alltid förnekat centraliserad organisation, både i massornas sociala livsområde och i dess politiska handling. Det centraliserade systemet vilar på att det kritiska sinnet, initiativet och oberoendet hos varje individ avtar och att massorna blint underkastar sig "centrat". De naturliga och oundvikliga följderna av detta system är att det sociala livet och organisationens liv förslavas och mekaniseras.

Mot centralismen har anarkismen alltid förespråkat och försvarat federalismens princip, som förlikar individernas och organisationens oberoende och initiativ med inordnan det i den gemensamma saken.

I och med att federalismen förlikar idén om oberoendet och varje individs rättigheter med offrandet åt sociala behov nödvändigheter, öppnar den dörrarna för varje sund yttring av varje individs färdigheter.

Men alltför ofta har den federalistiska principen van ställts i anarkistiska kretsar, den har alltför ofta fattats framför allt som rätten att demonstrera sitt "jag", utan skyldighet att räkna med plikter som berör organisationen.

Denna falska tolkning ställde till kaos i vår rörelse tidigare. Det är dags att sätta stopp för det på ett fast och oåterkalleligt sätt.

Federation betyder individernas och organisationernas fria överenskommelse att arbeta kollektivt för ett gemensamt mål.

En sådan överenskommelse och den federalistiska förening som grundas på den kommer bara att bli verklig, snarare än en saga eller illusion bara på villkoret att alla deltagarna i överenskommelsen och föreningen helt och hållet uppfyller de åtagna plikterna och böjer sig för gemensamma beslut.

I ett socialt projekt, oavsett hur stor federalistisk grund det bygger på, kan det inte finnas några rättigheter utan skyldigheter, liksom det inte kan finnas några beslut utan att de verkställs. Det är till och med mindre tillåtet i en anarkistisk organisation, som ju uteslutande åtar sig skyldigheter som berör arbetarna och deras sociala revolution.

Medan den federalistiska typen av anarkistiska organisationer erkänner varje medlems rätt till oberoende, fri mening, individuella frihet och initiativ, kräver den av varje medlem att åta sig bestämda organisatoriska plikter och att de benhårt verkställs, liksom den kräver att gemensamma beslut utförs.

Endast på det villkoret får den federalistiska principen liv och fungerar den anarkistiska organisationen riktigt och styr den mot det bestämda målet.

Varje organisation som är ansluten till föreningen innebär en livsviktig cell i den gemensamma organisationen. Varje cell bör ha sitt sekretariat, som verkställer och teoretiskt leder organisationens politiska och tekniska arbete.

Med hänsyn till att aktiviteten hos alla till föreningen anslutna organisationer skall samordnas, skapas ett speciellt organ: föreningens Verkställande Kommitté. Denna kommitté skall ha hand om följande funktioner: verkställande av beslut som tagits av den förening som den är anförtrodd; teoretiskt och organisatoriskt orientering av aktiviteten hos isolerade organisationer, överensstämmande med föreningens teoretiska ståndpunkter och allmänna taktiska linje; uppehållande av arbetande och organisatoriska förbindelser i föreningen och med andra organisationer.

Rättigheter, skyldigheter och praktiska uppgifter för den verkställande kommittén fastställs av föreningens kongress.

Den allmänna föreningen av anarkister har ett konkret och bestämt mål. I namn av den sociala revolutionens framgång måste den framför allt dra till sig och ta upp de mest revolutionära och strängt kritiska elementen bland arbetare och bönder.

I och med att den allmänna föreningen av anarkister prisar den sociala revolutionen och vidare är en anti-auktoritär organisation som strävar efter att avskaffa klassamhället, är den beroende av de två grundläggande klasserna i samhället: arbetarna och bönderna. den betonar arbetet med att frigöra dessa två klasser lika mycket.

Vad det gäller arbetarnas fackföreningar och revolutionära organisationer i städerna, måste den allmänna föreningen av anarkister ägna alla sina ansträngningar åt att bli deras pionjär och deras teoretiska ledstjärna.

Den antar samma uppgift vad beträffar de exploaterade bondemassorna. Som baser som spelar samma roll som de revolutionära arbetarnas fackföreningar, strävar fören ingen att förverkliga ett nätverk av revolutionära bönders ekonomiska organisationer, vidare en särskild bonde förening, som grundar sig på anti-auktoritära principer.

Den allmänna föreningen, som fötts ur hjärtat av massan av arbetande människor, måste ta del i alla ytt-ringar av deras liv, vid varje tillfälle tillföra dem organisationens anda, uthållighet, handling och offensiv.

Endast på detta sätt kan den fullfölja sin uppgift, sin teoretiska och historiska uppgift i arbetarnas sociala revolution, och bli den organiserade förtruppen i deras frigörelseprocess.

Det Anarkistiska Biblioteket

Dielo Trouda-gruppen
De frihetliga kommunisternas organisationsplattform
1926-06-20

Yelah

sv.anarchistlibraries.net